

Från en reklamskylt i St. Louis till hjärtat av New Wave of British Heavy Metal

Av Wade "Metal Child" Brooks - FORTSÄTTNING FRÅN NUMMER 1

British Caledonians reklamskylt nära mitt hem i St. Louis. Direktflyg till London: 225 dollar.

DIREKTFLYG TILL LONDON - 225 DOLLAR

I ungefär ett år stod en reklamskylt för British Caledonian nära där jag bodde i St. Louis. Den annonserade ett direktflyg till London för 225 dollar. Varje gång jag passerade den kändes England lite mer inom räckhåll.

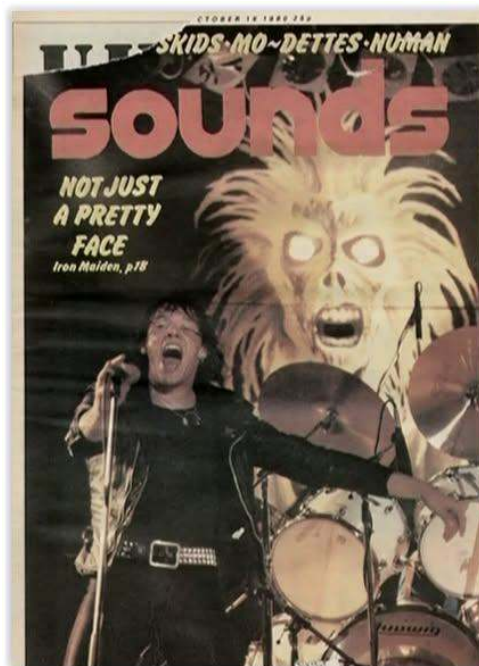
För de flesta betydde London sevärdheter, museer och turism. För mig var England hemmet för världens bästa heavy metal. Black Sabbath, Judas Priest och Motörhead kom från Storbritannien, och en ny generation - Iron Maiden, Saxon, Angel Witch, Tygers of Pan Tang och Raven - höll på att ta form.

Den amerikanska scenen kunde inte mäta sig med det som hände där. Jag ville inte läsa om det flera månader senare i en tidskrift. Jag ville åka till England och uppleva det själv.

Reklamskylten gav mig drivkraften. Drömmen blev en plan.

BREVET SOM ÖPPNADE DÖRREN

År 1980, när jag var 19, skrev jag till Sounds, en av Storbritanniens främsta musiktidningar. Jag sökte brittiska headbangers, män eller kvinnor, som ville bli brevvänner och berätta om Londons metalscen. Jag skrev att jag planerade att besöka England 1981. I det publicerade brevet stod det "troligen i maj", men jag hade ännu inte valt månad.

Numret av Sounds med Paul Di'Anno | Mitt "Write On"-brev i Sounds

Jag nämnde Judas Priest, Saxon, Motörhead, Tygers of Pan Tang, Yesterday and Today, Iron Maiden, AC/DC, Scorpions och Michael Schenker Group. Jag avslutade rakt på sak: "Ni förstår hur desperat jag är att komma till England, eftersom metalscenen i USA suger."

ETT GOLV TÄCKT AV FLYGPOST

En brevinkast som den i dörren till min pappas hus, där den brittiska heavy metal-världen först kom in i mitt liv.

En dag kom jag hem från arbetet med min pappa och öppnade dörren till hans hus. Ljusblå flygpostkuvert låg utspridda på golvet under brevinkastet. Jag hade aldrig föreställt mig att mitt brev i Sounds skulle få ett sådant gensvar. De brittiska fansen var fantastiska brevvänner. I kuverten fanns John, Esther, Bernard och många andra: människor som snart skulle bli en del av resan, inte bara namn på papper.

Svar fortsatte att komma. Att hålla igång så många enskilda samtal blev ett projekt, så jag skapade ett eget nyhetsblad för att dela nyheter och bevara kontakten. Varje nytt kuvert stärkte nätverket som skulle föra mig genom England och hela vägen till Schweiz.

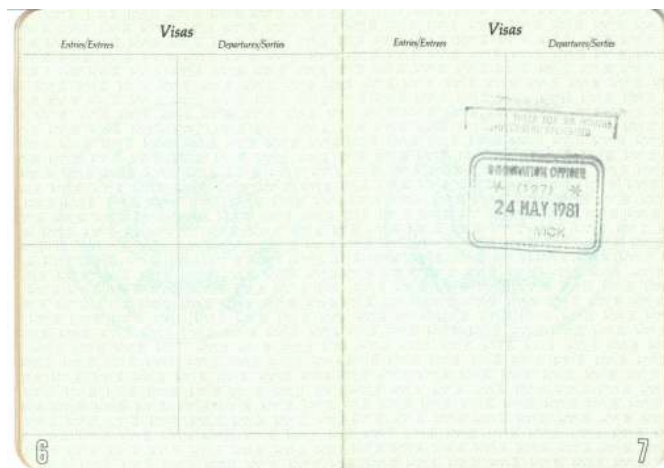
Jag sparade varje brev, band ihop korrespondensen med gummiband och bredde ut svaren över sängen. Varje kuvert var en dörr in till scenen.

Före e-post, sociala medier och Facebook började varje kontakt med papper, porto och tålamod. Brevet i Sounds gjorde mycket mer än att ge mig resetips: det gav mig ett mänskligt nätverk innan jag ens satte min fot i England.

JAG BOKADE INNAN RABATTEN FÖRSVANN

Eftersom priset på 225 dollar inte skulle vara för evigt bokade jag British Caledonian-flyget innan erbjudandet försvann. Sedan annonserades Motörheads konsert i St. Louis den 22 maj 1981. Resan var redan bokad, men jag tänkte inte åka före konserten. Jag flyttade avresan till dagen därpå.

Den 22 maj såg jag Lemmy, "Fast" Eddie Clarke och Phil "Philthy Animal" Taylor i St. Louis. Den 23:e, fortfarande fylld av konsertens energi, steg jag ombord på flyget till London. Gatwick-stämpeln i mitt pass är daterad den 24 maj 1981.

Mitt passfoto från 1981 | Inresestämpel från Gatwick: 24 maj 1981

Jag hade köpt ett British Rail-pass i förväg, omkring 200 dollar om jag minns rätt. Passet blev resans ryggrad. Jag tog tåget från flygplatsen till en station nära Bernard Does hem i Stevenage, där jag tillbringade de första nätterna.

Jag i mitt sovrum i min pappas hus på Genesta Walk | Tonåringen Metal Childs värld: affischer, foton, skivor och musik över hela väggarna.

BERNARD DOE - MIN VIKTIGASTE KONTAKT

Bernard Doe, till höger, fotograferad flera år senare bakom Shades Records med medlemmar ur Merciful Fate. Foto av min gode vän Ken "Scorch" Dallas.

Av alla som svarade på mitt brev blev Bernard min viktigaste kontakt i England. Hans svar kom från 17 Livingstone Link, Stevenage, Hertfordshire, SG2 0EP. Mer än 45 år senare är detta fortfarande den offentliga kontaktadressen för Metal Forces Magazine.

Bernard beskrev inte bara scenen. Han tog mig rakt in i den: skivshopping i Soho, konserten på Lyceum och de människor och platser som fått mig att korsa Atlanten. När vi drack på en pub beställde han bitter. Det var nytt för mig; jag kom från St. Louis, där jag drack Budweiser och Busch. Det här var ingen organiserad rundresa. Mitt tågpass, människorna som svarade på brevet och min kärlek till heavy metal bestämde rutten.

EN LAST AV HEAVY METAL - BOKSTAVLIGEN

Dagen efter min ankomst tog Bernard mig till Soho. Brittiska album och sjutumssinglar som var svåra eller omöjliga att hitta i St. Louis låg framför mig. Jag blev helt galen i skivbutikerna och skapade omedelbart ett problem för mig själv.

Under de följande två och en halv veckorna fick jag bära all denna vikt av och på tågen. Album är inte lätta. Med singlarna, bagaget och allt annat blev min heavy metal-pilgrimsfärd tung i ordets mest bokstavliga mening. Oj!

Motivet från Judas Priests Killing Machine återspeglades i läderbutikens stora målningar.

Vi besökte också en S&M-läderbutik med nitar där Rob Halford köpte kläder till Judas Priest. Flera stora målningar visade den läderklädda figuren från Killing Machine, men utan bandnamn eller titel. De såg ut som versioner av originalbilden.

Jag köpte nitarmband, bälten och patronbälten. Det blev ännu mer vikt. Utrustningen skulle skapa ett nervöst ögonblick när tullen öppnade mitt bagage i Basel.

LONDON SOM STANNADE KVAR HOS MIG

Jag tillbringade en natt hos en brevvän vars namn jag inte längre minns. Nära hans hem stod en gammal och mycket rostig bil. Jag minns hur jag gick tillbaka från tunnelbanan, såg den framför ett hus och blev förvånad. Jag kom från St. Louis förorter; inte ens i stadens södra delar hade jag sett något liknande.

Jag ville bada, och hans mamma var tvungen att slå på någon sorts elvärmare så att jag snabbt kunde göra det. Den vardagliga detaljen stannade kvar eftersom den var så olik hemifrån. Resor minns ofta för konserter och sevärdheter, men ibland är det en gammal bil, en värmare och insidan av ett familjehem som gör ett annat land verkligt.

Den unge mannen varnade mig också för skinheads. Jag bar en jeansjacka täckt av tygmärken ovanpå min svarta motorcykeljacka. För mig var det så en headbanger normalt klädde sig. För honom kunde det dra till sig fel sorts människor.

ETT SAMTAL PÅ TÅGET OM REAGAN

På ett annat tåg började en man prata med mig och nämnde Ronald Reagan. Jag tänkte: jag är 19 år och reser genom England för heavy metal, inte för amerikansk politik. Jag hade korsat ett hav för att tala om band, skivor och konserter, men där satt jag och behandlades som USA:s representant.

DET VAR INGEN TURISTSEMESTER

Piccadilly Circus var mitt enda verkliga turiststopp. Resten av tiden var jag på tunnelbanan eller ett tåg, gick till någons hem, besökte skiv- och läderbutiker, träffade brevvänner eller gick på konserter. Hela resan var heavy metal.

En engelsk brevvän bjöd in mig att bo hos hennes föräldrar. Efter mer än 45 år minns jag inte hennes namn, men jag minns att de tog emot mig mycket väl: jag fick ett eget sovrum och en egen säng.

Hon och en vän tog mig för att träffa Neal Kay på det berömda Bandwagon Heavy Metal Soundhouse. Vänner körde en pytteliten bil i vansinnig fart på småvägar. Sedan kom rondellerna. Där jag bodde fanns inga sådana 1981, och han tog dem som om bilen gick på räls. Resan dit och hem är nästan lika levande i minnet som mötet med Neal Kay. Han körde som en galning.

AMERIKANSK METAL TILL NEAL KAY

Neal Kay | Bandwagon Heavy Metal Soundhouse

Jag lärde känna Mike Varney genom Shrapnel Records-annonsen som publicerades i Guitar Player. Där stod att hans nya skivbolag sökte tio framstående gitarrister i USA till U.S. Metal: Unsung Guitar Heroes. Jag skrev till den publicerade adressen, och så började relationen som ledde fram till detta ögonblick.

Jag hade med mig ett kassetband som Mike gett mig, med musik avsedd för nästa U.S. Metal. Jag lade det direkt i händerna på en av Storbritanniens mest inflytelserika heavy metal-DJ:er. Det viktiga är att ett 19-årigt fan från St. Louis tog den framväxande amerikanska heavy metalen till Soundhouse. Hela min berättelse om Mike Varney kommer i ett annat nummer.

LETTERS

Send To: Guitar Player
20605 Lazaneo, Cupertino, CA 95014

I wrote to let you know how much I enjoyed your article on me in the April '80 issue. People fill a need in the music world that no one else reaches. You serve the entire community of guitarists, both esoteric players up, and that helps us all.

Peter W. Lang
Minneapolis, MN

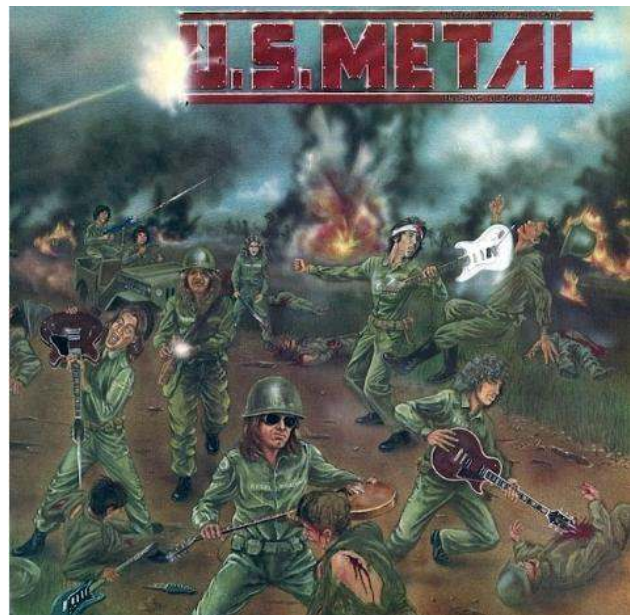
I received the June '80 issue and want to express my thanks for having you share some thoughts with your readers in *Guitar Magazine* and its readers. It never ceases to amaze me that no matter how big you get, you never forget. The current favorite established artists are always grateful, and I think that's great because then we guitarists can look at each other and the people we meet at a look at all of us. Annie Bertie brought up a big mention for doing such a wonderful job writing out all we talked about when we first met, talk in, and the really draws. Once again the usual fill is to cover me by from the cover to the center page. It does a custom job. It always takes a lot of time, I would imagine. Great attention on page 44 that the G acoustic series amps soundly revolves over the G series. Wonderful piece.

I not forthcoming to any responders. Thanks for patience. As always, I remain

Leslie West's Guitar
New York, NY

Shrapnel Records is a new label dedicated to the art of heavy metal rock and roll. We are presently scouring the States for the ten hottest metal guitarists to appear on our forthcoming release *U.S. Metal: Unsung Guitar Heroes*. The guitarists must annihilate a la Van Halen, Ulrich Roth, Michael Schenker, etc. We want the best from the U.S. We know there are many incredible guitarists who never achieve national recognition. This project will not tie the band up to a long-term contract, but it will be a good vehicle to major label interests. If you know of any guitarists who fit this description, please have them send a non-returnable cassette to me by November 1, 1980.

Mike Varney
Shrapnel Records
Box 1176
Novato, CA 94947

Mike Varneys annons för Shrapnel Records i Guitar Player, oktober 1980,

annonsen jag svarade på och hur jag lärde känna Mike | U.S. Metal: projektet som förband framväxande amerikanska musiker med den brittiska publik som Neal Kay hjälpte till att bygga.

31 MAJ 1981 - THE LYCEUM, LONDON

Angel Witch, Vardis, White Spirit och Raven på Lyceum i London den 31 maj 1981.

Bernard tog mig till exakt den sorts konsert som fått mig att korsa Atlanten: Angel Witch, Vardis, White Spirit och Raven på samma affisch. Han placerade mig mitt i New Wave of British Heavy Metal medan den fortfarande utvecklades, inte som historia utan som en levande scen.

Angel Witch, ett av de centrala banden i rörelsen som jag hade rest dit för att uppleva.

MOTORCYCLE IRENE ÖPPNAR DÖRREN TILL BACKSTAGE

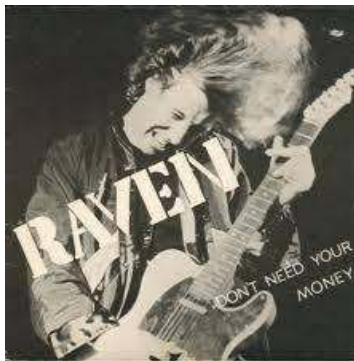
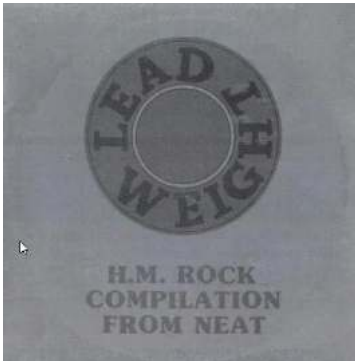

Motorcycle Irene med Lemmy på ett foto publicerat i Sounds. Irene fotograferades ofta med Lemmy när han var i London.

På Lyceum kände jag igen Motorcycle Irene från Sounds och presenterade mig. Hon var berömd i den värld som tidningen dokumenterade. Irene tog mig backstage till Vardis lilla omklädningsrum. Det var ingen enorm rockstjärnesvit, men för en 19-årig amerikansk headbanger var det ännu en dörr som öppnades till den brittiska scenen.

Det var detta som "Write On"-brevet hade gjort möjligt. Svaren ledde till Bernard, Bernard till konserten och en presentation inne på lokalen till backstage. Jag läste inte längre om scenen flera månader senare i en amerikansk tidskrift. Jag hade klivit rakt in i den.

RAVEN - EN KONTAKT SOM VARAT I 45 ÅR

Lead Weight, Neat Records-samlingen som introducerade mig för Raven | Ravens debutalbum Rock Until You Drop

Jag var redan ett stort Raven-fan när Bernard tog mig till Lyceum. Första gången jag hörde dem var på Neat Records berömda samling Lead Weight. Sedan följde jag singlarna och debutalbumet Rock Until You Drop. Det är fortfarande ett av mina tio favoritalbum. Wacko blev vild och sparkade trummorna från podiet.

Att se Raven på Lyceum var inte att upptäcka ett okänt förband. Det var chansen att äntligen se ett band jag redan älskade, i England, medan musiken hände. Jag kunde inte veta att jag mer än fyra årtionden senare fortfarande skulle gå på deras konserter, ha kontakt med John Gallagher och träffa dem varje gång Raven återvände till St. Louis.

"DEN BÄSTA LASTMUSIKEN NÅGONSIN"

När Raven spelade i St. Louis våren 2026 framförde de "Inquisitor", originallåten från Lead Weight som min vän Ken "Scorch" Dallas och jag älskade. Senare parkerade jag bakom släpet och lät strålkastarna vara tända så att de kunde se medan de lastade. Jag spelade Judas Priests Sad Wings of Destiny medan John och hans bror Mark bar in utrustningen. Båda sjöng med till ett av sina favoritalbum.

Mark Gallagher, Wade Brooks och John Gallagher bakom släpet efter lastningen, upplysta av mina strålkastare och en gatlykta. John och Mark rör sig så mycket att det är svårt att få ett foto.

När släpet var stängt sade Mark till mig: "Det där måste vara den bästa lastmusiken någonsin." Bernard hade tagit mig för att se Raven i London 1981. Fyrtiofem år senare stod jag fortfarande där, såg Raven spela och delade ett av heavy metals bästa album med John och Mark Gallagher.

En konsertkontakt som skapades 1981 levde fortfarande 45 år senare.

JOHN, HEMLAGAD MAT OCH WHITESNAKE

En annan brevvän, John, tog mig för att se Whitesnake. Vi kom bra överens, och jag hoppas att han läser detta en dag. Hans mamma hade ett mycket fint hus med trädgård och gav mig en minnesvärd måltid: färska grönsaker och köttgryta. Efter att ha levt från ett tåg och en främlings hus till nästa betydde det mycket att bli välkommen och få mat. De flesta dagar åt jag fish and chips inslaget i tidningspapper. En gång gick jag till McDonald's i London, och det var hemskt, inte alls som hemma.

ETT BESÖK PÅ APOTEKET

Under resan fick jag ont i halsen. John tog mig till en chemist, det som vi i USA skulle kalla ett apotek. Jag fick en flaska medicin, men den var inte söttad som hostmedicinen jag kände till. Det var ren medicin och smaken slog till direkt. Inte undra på att sången sade: "En sked socker hjälper medicinen ner." I USA sötar vi hostmedicin. Den brittiska flaskan gjorde inga eftergifter.

John körde en mycket liten kompaktbil. Att sitta där bak medan han körde på vänster sida kändes helt fel för mig. Något var trasigt i växelspaken, så hans flickvän växlade från passagerarsätet. Hon hade med sig sin vän Lucy.

Jag bar min tunga svarta motorcykeljacka. Konserten var fullsatt, med ståplats och fri placering. Längst bak, inträngda bland svettiga fans utan ventilation, var hettan brutal. Jag tog av jackan och höll den under hela konserten. Det hjälpte, men jag fick skydda och bära det tunga lädret medan publiken pressade från alla håll.

GULA LJUS EFTER KONSERTEN

Efteråt minns jag färden under Londons gula gatlyktor. Färgen och stämningen liknade ett Iron Maiden-omslag. Ljusen, den lilla bilen, flickvännen som växlade, folkmassan och den tunga jackan smälte samman till ett enda minne.

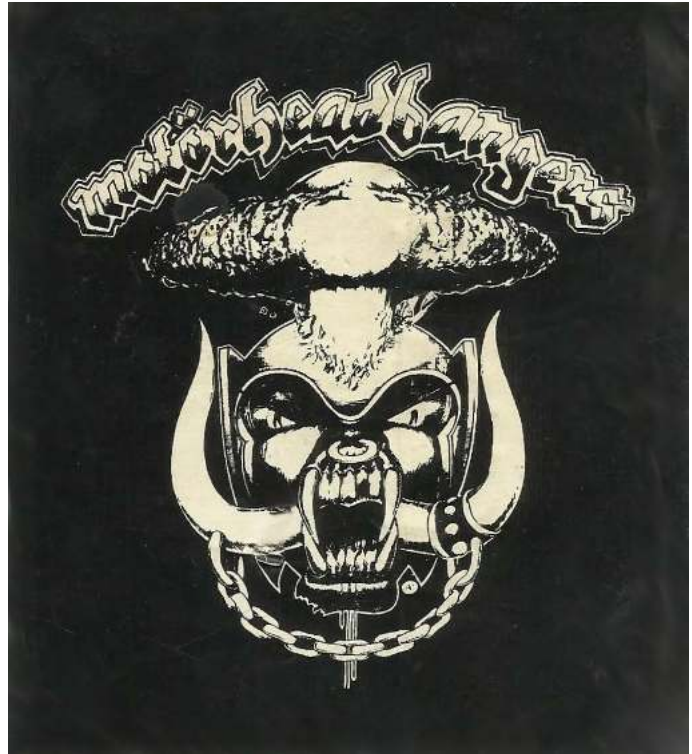
Konserten var viktig, men det var också Johns mammas trädgård och mat. Därför kan berättelsen inte reduceras till band och datum. Hemmen, familjerna, vägarna och de främmande bilarna var också en del av pilgrimsfärden.

BREVVÄNNERNAS JÄRNVÄG NÅR BLACKPOOL

Mitt British Rail-pass och människorna som svarade via Sounds förde mig genom landet. Till slut reste jag norrut till Blackpool för att träffa en brevvän. Jag minns inte längre hennes namn, men hon var betydligt äldre än jag och anledningen till att jag kom dit.

Vid något tillfälle hamnade vi vid havet, kanske inne på en bar med stora fönster mot vattnet. Dagen var mycket mulen. Vågorna såg kraftiga ut och vattnet var mörkt och grumligt. Min enda jämförelse var Pensacola i Florida, med vita stränder och ett ljust Mexikanska golfen. Blackpool liknade inte detta alls. Den grå himlen och det upprörda havet gav platsen en helt annan stämning, och bilden stannade kvar hos mig.

Helen Taylor och hennes rumskamrat hämtade mig. Jag minns att Helen verkade lite irriterad på den äldre brevvännen. När jag ser tillbaka misstänker jag att något missförstånd hade uppstått mellan dem. Då förstod jag det inte riktigt, och jag vill inte hitta på detaljer nu. Jag minns den obekväma känslan och sedan hur jag åkte med Helen mot upplevelsen som skulle förändra min plats i Motörheads värld.

Officiellt medlemsbevis från Motörheadbangers 1981, tillhörande min vän Ken "Scorch" Dallas. Ett exempel på klubben som förband oss direkt med Helen Taylor och Motörhead.

Innan jag lämnade St. Louis var jag redan medlem i Motörheadbangers och hade skrivit till Helen om resan. Kontakten fanns alltså innan hon hämtade mig i Blackpool; vårt möte var ingen tillfällighet.

Helen var syster till Phil "Philthy Animal" Taylor och en av personerna bakom den officiella klubben. Det som hände efter att hon hämtade mig blev ett av de avgörande ögonblicken i mitt liv inom heavy metal.

KVÄLLEN SOM SATTE MIG PÅ KARTAN

📷 Motorhead drummer Phil Taylor visits his former home at Elder Square, Ashington, with parents Colin and Margaret, March 24, 1982 (Image: Newcastle Chronicle)

Phil "Philthy Animal" Taylor med sina föräldrar Colin och Margaret Taylor framför familjens tidigare hem i Ashington den 24 mars 1982. Foto: Newcastle Chronicle.

Helen och hennes rumskamrat tog mig till Colin och Margaret Taylor, Phils föräldrar. Föreställ er mig 1981: ett 19-årigt fan från St. Louis framför TV:n i deras vardagsrum. Några dagar tidigare hade jag sett Motörhead spela i St. Louis. Nu var jag i England med Phils föräldrar, Helen och hennes rumskamrat och såg privata Motörhead-filmer som herr Taylor hade spelat in.

Det var inget material jag kunde hitta i en butik eller se på bio. Det var herr Taylors inspelningar, visade för mig inne i Phils familjehem. Jag hade korsat Atlanten för att komma närmare scenen, men jag hade aldrig kunnat planera en så personlig kväll.

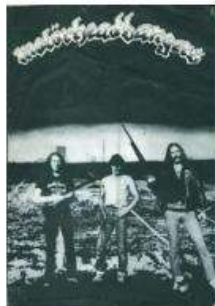
Efter den oförglömliga kvällen bodde jag i Helens lägenhet. Nästa dag tog hon mig till sin pappas fotostudio. Där inne låg det lilla kontor där hon drev Motörheadbangers.

MOTORHEADBANGERS

Fanzines by Helen Taylor and Paul Hadwen

Motorheadbangers 1
12 pages
Feb. 1980 **SOLD**

Motorheadbangers 2
16 pages
Sep. 1980 **SOLD**

Motorheadbangers 3
16 pages
Feb. 1981 **SOLD**

Motorheadbangers 4
16 pages
May 1981 **SOLD**

Motorheadbangers 5
16 pages
Nov. 1981 **SOLD**

Omslag till Motörheadbangers-fanzinen som Helen Taylor och Paul Hadwen gav ut mellan februari 1980 och november 1981.

"KAN DU HJÄLPA OSS I NORDAMERIKA?"

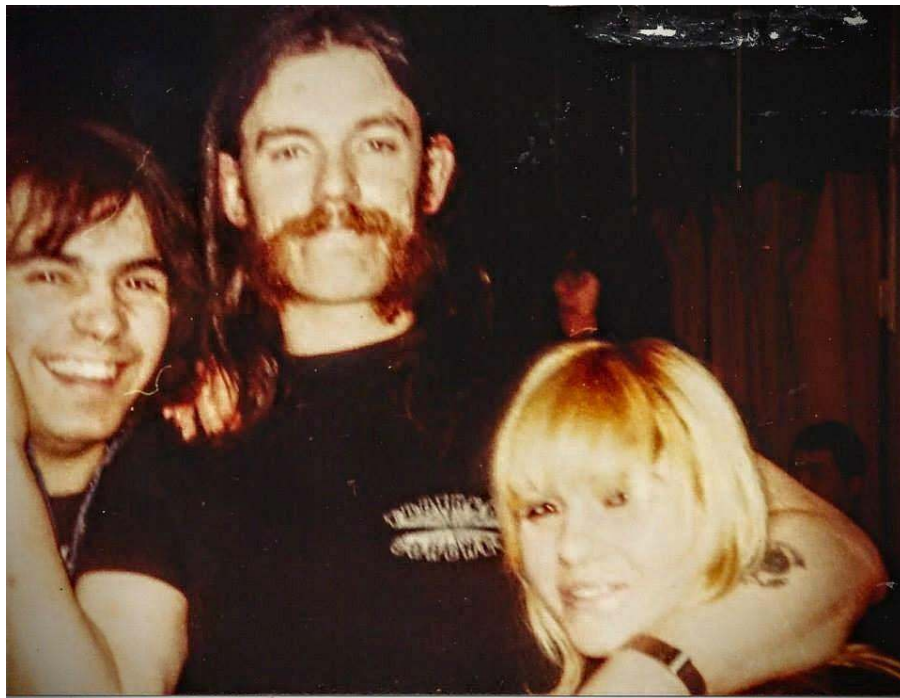
På det lilla kontoret frågade herr Taylor om jag ville hjälpa till med medlemskapen i Nordamerika. Jag hade kommit som ett ungt amerikanskt fan med brev, skivor och ett tågpass. Nu bad Phil Taylors far mig att gå med i teamet och representera Motörheads officiella klubb i USA och Kanada.

Jag svävade på moln. Kvällen före hade jag välkomnats i familjens hem och sett deras filmer med Phils föräldrar. Nästa dag anförtröddes jag Motörheadbangers Nordamerika.

Inbjudan förändrade min position fullständigt. Jag var inte längre bara ett fan som sökte den brittiska scenen. Jag hade en officiell roll, en direkt koppling till Motörhead och ansvaret att bygga nätverket i Nordamerika. Det gav fansen en anledning att känna till namnet "Metal Child".

BASEL, SCHWEIZ - SOM ETT VYKORT

Senare reste jag till Basel för att besöka min brevvän Esther Kessler. Genom Esther lärde jag känna och blev vän med hennes bror Lawrence, sångare i Sorcerer. Lawrence flyttade senare till St. Louis och blev låtskrivare och sångare i Hell Patrol, ett namn hämtat från en Raven-låt.

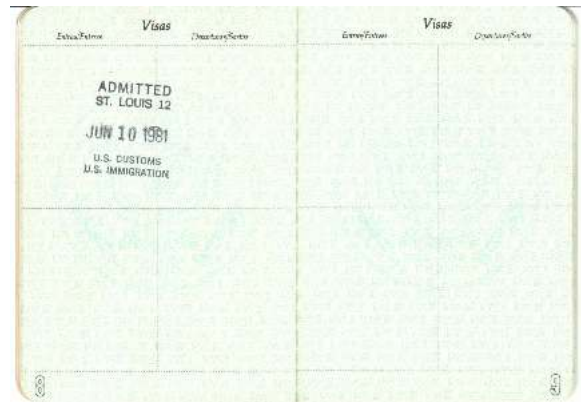
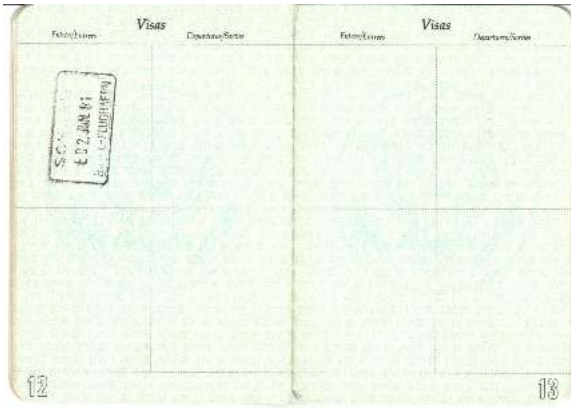
Lawrence Kessler till vänster, Lemmy i mitten och Esther Kessler till höger.

SORCERER REPETERAR

Lawrence tog mig till en repetition med Sorcerer. Det var en annan sorts tillträde: inte en stor Londonkonsert, utan ett europeiskt band som arbetade i sin egen replokal. "Night Stalker", som fanns på demon, blev min favoritlåt. "I Am the Underworld" var en annan fantastisk Sorcerer-låt.

Efter repetitionen tog Lawrence med mig för att dricka öl med gitarristen Ralph. Vi satt utomhus och drack höga glas fatöl. Jag sparade glaset som souvenir, ännu en dum idé när jag redan bar skivor, läder, nitar, patronbälten och bagage genom Europa. Men som 19-åring kändes det som något jag måste ta med hem.

Basel var pittoreskt, rent och färgstarkt. Moderna butiker låg i gamla byggnader och Alperna reste sig i bakgrunden. När jag satt ute med Lawrence och Ralph, med öl framför mig och bergen längre bort, kändes det som att befinna sig inne i ett vykort.

Baselstämpel: 2 juni 1981 | Åter i St. Louis: 10 juni 1981

TULLEN ÖPPNAR HEAVY METAL-BAGAGET

Jag kunde inte ett ord tyska. En tulltjänsteman i Basel öppnade mitt bagage och hittade nitarmbanden, bältena och patronbältena jag köpt i Soho. Jag blev nervös eftersom jag inte kunde förklara något.

Som tur var talade en man som kommit med Esther tyska med tjänstemannen och förklarade situationen. Det fungerade. Jag fick passera med min märkliga last i behåll: skivor, läder och det höga ölglaset.

Jag återvände till England via Heathrow den 6 juni och kom till St. Louis den 10:e. Stämplarna i mitt originalpass bevarar rutten.

FRÅN FLYGPOST TILL FACEBOOK

New Wave of British Heavy Metal var inte historia för mig 1981. Jag reste till England medan det hände.

Reklamskylten gav mig idén. Brevet i Sounds öppnade scenen. Bernard Doe var min viktigaste kontakt. Neal Kay fick Mike Varneys amerikanska kassett. Raven blev en förbindelse som fortfarande lever. Helen Taylor och hennes föräldrar förde mig direkt till Motörhead. Esther förband mig med Schweiz, Lawrence, Sorcerer och en vänskap som senare nådde St. Louis.

MOTORHEADBANGERS. The Official Motorhead Fan Club. Send Self-Addressed Stamped Envelope for Details to: 5563 Genesta Walk; St. Louis, MO 63123

MOTORHEADBANGERS. The Official Motorhead Fan Club. Send Self-Addressed Stamped Envelope for Details to: PO Box 28088, St. Louis, MO 63119

Postadressen för Motörheadbangers i St. Louis som jag använde som Helen Taylors nordamerikanska samordnare. Annonser i Circus, september och november 1981. Jag skaffade en postbox.

Ingen relation började på internet. De började med handskrivna brev, internationellt porto, förtroende och viljan att resa. Flera årtionden senare blev Facebook navet som lät många, däribland Bernard, Helen och Esther, återknyta kontakten och fortsätta hålla kontakt.

Det som började med en reklamskylt för 225 dollar blev ett nätverk av livslånga vänskaper och erfarenheter. Resan var inte bara en semester eller en samling konserter. Den blev avgörande för Metal Child och för den person jag blev.

LYSSNA PÅ BÅDA VERSIONERNA I THE MOTÖRCAST

För fler detaljer med våra egna röster, lyssna på min och Helen Taylors intervjuer med Howard H. Smith i The Motörcast, Motörheads officiella podcast. Sök på Spotify efter avsnitten med Wade Brooks och "Philthy's Sister - Helen Taylor".

Spotify: open.spotify.com/show/3nNDVqkgJTBjCkuj2xHSX

Motörheads officiella annons för intervjun med Helen Taylor i Motörcast, fotograferad med sin bror Phil "Philthy Animal" Taylor.

FORTSÄTTNING FÖLJER

Detta är min berättelse, och den fortsätter när fler namn, fotografier och minnen återvänder.

ETT MEDDELANDE TILL LÄSARNA

Det här är ett fanzine. Jag tar inte betalt för det. Det finns på www.metalchild.com för läsning online eller nedladdning. Om du har PDF-filen får du gärna skicka den till gamla heavy metal-vänner. Återupplev minnena med gamla kamrater. Några foton i detta nummer publicerades ursprungligen i Sounds. Minnena, fakta, fotografierna och rättelserna är mina; jag gav berättelsen i delar och ChatGPT hjälpte mig att organisera och väva samman den till en läsvärd berättelse. I april fick jag en varning i form av en hjärtinfarkt. En artär var till 99 procent blockerad och behövde tre stentar, fyra totalt. Jag är pensionerad och vår dotter och våra barnbarn bor hos oss. Pensionen har gett mig tid. Minnena strömmar tillbaka. Det är ganska enkelt att ladda upp foton till ChatGPT och berätta historierna kring dem. Det är många timmars redigering, men det är mycket roligt. Vänliga hälsningar, Wade "Metal Child" Brooks. Mina barnbarn kallar mig Opa.

KONTAKT

Wade "Metal Child" Brooks

E-post: wadealanbrooks@gmail.com

Webb: www.metalchild.com

St. Charles, Missouri, USA - samtal eller SMS: 314-690-8320

Kontakta mig om du behöver skicka något med post, så ger jag dig min aktuella adress.

Metal Child Old School Heavy Metal Fan

@MetalChildOfficial

Past: Motorheadbangers North America with Helen Taylor, Iron Maiden Fan Club - replied ...more

[Facebook](#)

Customize channel

Manage videos

YouTube youtube.com/@MetalChildOfficial

Metal Child Old School Heavy Metal Fan

5.8K followers • 30 following

Past: Motorheadbangers North America with Helen Taylor, Iron Maiden Fan Club - replied to fan letters for Rod Smallwood, Promotion for Trouble & Exciter.

Media/news company

Professional dashboard

Edit

Advertise

Facebook facebook.com/MetalChildMidwestHeavyMetalPromotions

PRODUKTER

KOMMER SNART

T-shirts, kepsar, knappar, klistermärken och tygmärken till rimliga priser

Kommande nummer: Bon Scott och AC/DC, NWOBHM, Iron Maiden, Saxon, Trouble, Exciter, Jaguar, Mike Varney, Raven, Bernard Doe och fler.

